

[Elmqvist.]

det, der er Hovednerven i vor Stilling, nemlig at der maa kræves langt mere betryggende Garantier for, at Uretfærdigheder ikke begaaes ved Indlæggelse eller Tilbageholdelse af de stakkels Mennesker, der er mere eller mindre sindssyge.

Den Tilslutning, vi har fra disse Faktorer, er nemlig ikke en Tilslutning til Modstanden imod nogle Enkeltheder i Forslaget, nej, det er en Tilslutning til Modstanden imod det, der er det principielle i Forslaget, nemlig Bestemmelsen i § 2, hvorefter en sindssyg kan indlægges alene i Kraft af de nærmestes Oplysninger og en tilfældig Læges Undersøgelse, blot fordi denne Læge mener, at Hensynet til Muligheden for hans Helbredelse kræver det.

Dr. Tryde siger udtrykkelig, at han er imod disse Regler i § 2, og af Bilaget til Lovforslaget fremgaar det udtrykkeligt, at Indenrigsministeriet, Sundhedsstyrelsens nuværende Formand og Tilsynsraadet er enige med Dr. Tryde i denne Modstand. Altsaa Tilslutningen til vor Modstand imod det afgørende i Forslaget har vi i de vigtige Faktorer, jeg her har nævnt. For øvrigt forstaar jeg det saaledes — det skal ikke være nogen Bebrejdelse til den højttærede Justitsminister —, at Justitsministeriet her forelægger et Forslag, hvis vigtigste Bestemmelser Indenrigsministeriet altsaa maa formodes at være uenigt med Justitsministeriet om. Der er ikke noget at sige dertil, men saaledes maa man forstaa det, og saaledes er det vel ogsaa.

Endnu skal jeg blot bemærke, at noget anderledes stiller det sig vedrørende de aandssvage. Jeg maa indrømme, at den Beskrivelse, der findes i Overlæge Wildenskovs Udtalelser til Socialreformen, er af en saarystende Karakter, at jeg ikke kan se andet end, at dette Spørgsmaal om de aandssvage kræver en indgaaende Behandling. Faren for at begaa Uretfærdigheder er jo ogsaa mindre overfor aandssvage end overfor sindssyge.

Det er efter min Mening intet mindre end Vanvid, at Samfundet lader en Mængde aandssvage med stærkt udviklede seksuelle Tilbøjeligheder gaa frit omkring, lader dem have Adgang til at føde Børn Gang paa Gang, Børn, som ogsaa er aandssvage, og som atter føder aandssvage Børn, i Stedet for at træffe Foranstaltninger til at forhindre dette. At Bekostningen ved disse aandssvages Indespærring i Anstalter og derved Forhindring af deres Formering maa blive langt ringere end ved at lade dem gaa ude, skulde synes indlysende for enhver. Her er et

Problem, som jeg personlig finder i høj Grad trænger til at tages op til Behandling, og et Problem, hvis rigtige Løsning ganske givet i det lange Løb vil betyde en Besparelse for Samfundet baade paa den ene og den anden Maade, og Samfundet kan kun have den største Interesse i at forhindre, at disse stakkels Mennesker sætter Børn i Verden, Børn, som ogsaa er aandssvage, og som atter sætter aandssvage Børn i Verden.

Jeg skal slutte med disse Udtalelser, idet jeg skal samle det, jeg har udtalt, i dette, at mit Parti altsaa er rede til en velvillig Behandling af de Problemer, som Lovforslaget indeholder, men at vi paa de fleste og væsentligste Punkter maa tage Afstand fra den Maade, hvorpaa Lovforslaget søger at løse disse Problemer, og dermed altsaa ogsaa i det væsentlige — ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende — fra selve Lovforslaget.

Pürschel: Det er naturligt, at man fra konservativ Side paa Forhaand møder dette Lovforslag med en vis Velvillie. Man har fra konservativ Side længe været opmærksom paa, at der her var et Omraade, som trængte til at lovfæstes, og det var ogsaa den konservative Ordfører for Interneringsloven, som i sin Tid rejste Spørgsmaalet her i Rigsdagen — det havde jo allerede tidligere været berørt i Familieretskommissionens Betænkning —, og som derved fremkaldte det Tilsagn fra den daværende Justitsminister, som har ført til Nedsættelse af den Kommission, hvis Betænkning ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag.

Det fremgaar af den meget interessante Artikel, Overlæge Helweg har skrevet om dette Lovforslag, at han for sit Vedkommende — og det vil vel sige Overlægerne ved Sindssygehospitalerne for deres Vedkommende — er meget tilfreds med det Lovforslag, der foreligger her, og det er for saa vidt ikke uforstaaeligt. Det Krav, som ganske naturligt maa rejses af disse Læger, der staar paa en saa vanskelig Post og udfører et saa ansvarsfuldt Arbejde, er dette, at de faar faste Regler at leve efter, saa langt som saadanne nu kan skabes.

Saa vidt vil alle være enige; men saa snart vi kommer til selve Lovforslaget, melder Kritikken sig jo, og den melder sig for mit Vedkommende allerede ved Titelen.

Lovforslaget kaldes: Forslag til Lov om sindssyge og aandssvage Personers Hospitalsophold. Naar man nu ser paa Kommissionsbetænkningen, vil man se, at